

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
Fax 72 28 24 01
oim@oim.dk
www.oim.dk

Sagsnr.
2014 - 20094

Doknr.
175796

Dato
04-11-2014

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg har d. 28. oktober 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 32 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 32:

Ministeren bedes redegøre for de punkter på dagsordenen for ECOFIN-rådsmødet den 7. november 2014, som er relevante for udvalgets ressortområde.

Svar:

På dagsordenen for ECOFIN d. 7. november 2014 har et punkt relevans for Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget: forstærket samarbejde om afgift på finansielle transaktioner. Derudover er der en række sager, som ikke er på dagsordenen, men bliver forelagt, da der ventes snarlig enighed på teknisk niveau. Det drejer sig om betalingstjenestedirektivet og forordning om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner, revision af direktiv om forsikringsformidling (IMD) og forordning vedr. rapportering og gennemsigtighed for værdipapir-finansieringstransaktioner. Endelig forelægges kreditinstitutters bidrag til afviklingsfonde.

Forstærket samarbejde om afgift på finansielle transaktioner

Situationen er fortsat, at en gruppe af EU-lande har til hensigt at indføre en skat på finansielle transaktioner (FTT) inden for rammerne af et forstærket samarbejde. ECOFIN skal have en ny statusdrøftelse af sagen. Det er fortsat uklart, hvilken form for FTT, der evt. vil kunne opnås endelig enighed om.

De deltagende lande fremsatte ifm. ECOFIN i maj en fælles erklæring. Den udtrykker bl.a., at en FTT i de deltagende lande skal indføres trinvist og først omfatte aktier og nogle derivater (dvs. finansielle instrumenter hvis værdi afhænger af et andet værdipapir, fx en aktie). Dette første trin skal være gennemført i de deltagende lande senest den 1. januar 2016.

De deltagende landes udmøntning af erklæringen udestår. Et centralt spørgsmål er, hvilke principper afgiften skal bygge på. Det har betydning for, hvordan afgiften kan påvirke de lande, der ikke deltager. De deltagende lande drøfter desuden principper for fordeling af et provenu fra afgiften.

Udstedelsesprincippet betyder, at transaktioner med finansielle aktiver udstedt i et FTT-land som udgangspunkt er omfattet af beskatning. Etableringsprincippet betyder ifølge forslaget, at finansielle institutioner udenfor FTT-landene anses som etableret i et FTT-land, når de handler med finansielle institutioner i et FTT-land, og derfor skal betale afgift til dette FTT-land. Rådet Juridiske Tjeneste vurderer, at denne del af etableringsprincippet ikke er i overensstemmelse med EU-traktaten.

Regeringen lægger fortsat vægt på, at der tages højde for ikke-deltagende medlemslandes interesser i arbejdet med FTT'en.

Betalingstjenestedirektivet og forordning om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner

Forslaget til nyt direktiv om betalingstjenester skal ses i lyset af de seneste års udvikling med stigende anvendelse af kort, internet og fx smartphones til at foretage betalinger.

Direktivet stiller skrappe krav til de virksomheder, som udbyder betalingstjenester. Kravene vedrører gennemsigtighed om fx priser og gebyrer, innovation og sikkerhed ved brug af betalingstjenester.

Direktivet lader udbydere af de såkaldte tredjepartsbetalingstjenester omfatte af reguleringen. Det er tjenester, der opererer mellem betalingsmodtageren og betalers konto. Hensigten med at lade sådanne udbydere omfatte af direktivet er at gøre det lettere og mere sikkert at bruge sådanne betalingstjenester.

Ifølge formandskabets kompromisforslag skal den europæiske banktilsynsmyndighed, EBA, fastlægge sikkerhedsstandarder mhp. at imødegå sikkerhedsmæssige brister i situationer, hvor brugeren har udleveret sine brugeroplysninger til tredjepartsbetalingstjenester. Det kan fx være uautoriserede handlinger i en brugers netbank, som standarderne skal forhindre.

Direktivet skal gøre det nemmere for nye aktører at komme ind på markedet for betalingstjenester. Derfor foreslås, at eksisterende aktører skal tillade nye aktører adgang til eksisterende betalingssystemer, dvs. adgang til de IT-systemer som fx betalingskort benytter, på ikke-diskriminerende og lige vilkår.

Hensigten med forordningen om interbankgebyrer er at skabe lige vilkår for alle aktører på kortmarkedet, dvs. kortudstedere (fx et pengeinstitut), kortindløser (den virksomhed som sikrer, at betalingsmodtager får sine penge ved en kortbetaling), kortsel-skaber (den virksomhed som ejer rettighederne til det pågældende kort), og andre leverandører af kortydelse.

Kommissionen vurderer, at der er behov for regulering på området, fordi konkurrencen i markedet for interbankgebyrer ikke i sig selv indebærer, at gebyrerne svarer til omkostningerne.

Forordningen introducerer lofter over interbankgebyrer for betalingskort, og forordningen forbyder såkaldte tillægsgebyrer for betalingskort. Interbankgebyrer er et gebyr, der betales af kortindløser til kortudsteder, for at kortudsteder kan få dækket sine omkostninger ved udstedelse og brugerens brug af kortet. De foreslåede lofter er 0,2 pct. af transaktionens værdi for debetkort og 0,3 pct. for kreditkort.

I kompromisforslaget er der på dansk foranledning lagt op til væsentligt større fleksibilitet for medlemsstaterne til at tilpasse reguleringen af interbankgebyrer til nationale forhold, end der var indeholdt i Kommissionens forslag.

Kompromisforslaget giver således mulighed for, at medlemsstaterne (som et alternativ til gebyrloftet på en fast pct.-sats af hvert enkelt transaktionsbeløb) kan vælge at indføre et loft over det gennemsnitlige gebyr pr. transaktion. En betingelse er, at det samlede nominelle gebyr set over et helt år for alle foretagne transaktioner med det pågældende debetkort for alle brugere af kortet ikke overstiger 0,2 pct. af værdien af alle de foretagne transaktioner med debetkortet. Det er vurderingen, at kompromisforsla-

get om lofter over interbankgebyrer samlet set ikke forhindrer, at dankortet fortsat kan udvikles og udbydes.

Kommissionens forslag indeholder også bestemmelser om co-badgede betalingskort. Det kaldes co-badging, når et betalingskort indeholder flere kort (fx Visa/dankortet).

Ifølge kompromisforslaget vil forretninger have mulighed for at forudindstille kortterminaler til at vælge det billigste betalingskort, når en forbruger betaler med et co-badged betalingskort, f.eks. dankort når der betales med Visa/dankort.

Kommissionens forslag indeholder et krav om en juridisk adskillelse af kortselskaber og de selskaber, som står for gennemførelsen (processer) af en transaktion. Det betyder, at der skal være en juridisk adskillelse mellem den aktør, som ejer rettighederne til et betalingskort, og den aktør, der driver den såkaldte betalingsinfrastruktur.

I kompromisforslaget er der ikke tale om et krav om juridisk adskillelse, men alene krav om en organisatorisk adskillelse, dvs. adskilt organisation og adskilt regnskabsafleggelse.

Forslagene vil have nogle konsekvenser for den nuværende dankortmodel, men det er vurderingen, at kompromisforslaget samlet set ikke forhindrer, at dankortet fortsat kan udvikles og udbydes til gavn for forbrugere.

Regeringen lægger vægt på, at tredjepartsbetalingstjenesteudbyderes aktiviteter skal foregå på en sådan måde, at betalingssystemerne fortsat er sikre, og på en måde hvor betalernes oplysninger er sikret mod misbrug.

Regeringen kan støtte kompromisforslaget til forordning om interbankgebyrer. Regeringen lægger vægt på og har arbejdet for større fleksibilitet i forhold til bestemmelserne vedrørende loft over interbankgebyrer, adskillelse af betalingskortkortselskab og processingselskab og bestemmelser om co-badgede betalingskort i forhold til det oprindelige forslag fra Kommissionen. Denne fleksibilitet vurderes at være indeholdt i kompromisforslaget.

Revision af direktiv om forsikringsformidling (IMD)

Sagen er ikke (længere) på ECOFIN's dagsorden, men ventes vedtaget af Rådet på et kommende møde.

Forslaget opdaterer direktiv om forsikringsmægling (IMD), som bl.a. skal sikre forbrugerinteresser i forhold til forsikringsformidling og gøre det lettere at udbyde forsikringsmægling over grænserne.

Opdateringen udbreder direktivets regler, så ikke kun forsikringsmæglere, men også fx forsikringsselskabernes eget salg af forsikringer vil blive omfattet. Også aktører, der udbyder forsikringer ved siden af en anden hovedaktivitet (fx biludlejning), vil blive omfattet, hvis præmierne overstiger nærmere bagatelgrænser. Direktivet indebærer bl.a., at alle omfattede distributører skal opfylde kompetencekrav, og leve op til øgede krav om de informationer, der skal gives til kunden på forhånd inden kontraktunderskrivelse.

Danmark støtter forslaget. Det er eksplicit sikret, at vi kan bevare det eksisterende danske forbud mod provisioner fra forsikringsselskaber til forsikringsmæglere.

Det er også sikret, at nye krav til forhåndsinformation af kunder er fleksible i forhold til obligatoriske arbejdsmarkedspensioner. Disse ordninger har typisk også forsikrings-elementer, og i praksis kan kunden ikke nødvendigvis informeres inden medlemskab, som typisk udløses af, at man underskriver en ansættelseskontrakt el. lign. Kompro-

miset er, at kunderne i stedet skal have den relevante information hurtigst muligt herefter.

Regeringen støtter revisionen af direktivet.

Forordning vedr. rapportering og gennemsigtighed for værdipapirfinansieringstransaktioner

Kommissionen har fremsat forslag vedrørende såkaldte værdipapirfinansieringstransaktioner. Sagen er ikke på det kommende ECOFIN, men der ventes snarlig enighed på teknisk niveau.

Forslaget har til formål at øge gennemsigtigheden med værdipapirfinansieringstransaktioner. Forslaget skal også imødegå de risici, som følger af den skærpede finansielle regulering af det almindelige banksystem, fx at nogle aktiviteter flytter over i andre og mindre regulerede dele af det finansielle system.

Værdipapirfinansieringstransaktioner er fx såkaldte genkøbstransaktioner og værdipapirlån. En genkøbstransaktion er en transaktion, hvor en part sælger et værdipapir til en anden part, og hvor der ved aftalens indgåelse aftales en genkøbspris og dato. Værdipapirlån er en transaktion, hvor en part låner et aktiv til en anden part med aftale om, at vedkommende returnerer et tilsvarende aktiv på et aftalt tidspunkt i fremtiden.

Forslaget fastlægger et nyt krav om, at parter i sådanne transaktioner skal rapportere oplysninger til transaktionsregistre. Dette krav gælder med nogle undtagelser alle parter, fx kreditinstitutter og pengemarkeds-, kapital- og hedgefonde, samt ikke-finansielle virksomheder. Forslaget stiller desuden krav om samtykke ved genanvendelse af finansielle instrumenter i andre transaktioner med værdipapirer, når de er modtaget som sikkerhed.

Transaktionsregistrene og de indberettede oplysninger vil være tilgængelige for myndighederne. Oplysningerne vil skulle offentliggøres løbende i overordnet form, hvor de enkelte parter ikke kan identificeres.

Kompromisforslaget fastholder generelt Kommissionens forslag. Kommissionens forslag gav Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Kommissionen kunne tilføje nye værdipapirfinansieringstransaktioner. Denne mulighed er udgået i kompromisforslaget, som fastlægger en mere præcis definition af værdipapirfinansieringstransaktioner.

Kompromisforslaget indfører derudover valgfrihed mellem administrative og strafferetlige sanktioner ved brud på forordningen, fx manglende overholdelse af rapporteringskrav. Kommissionens forslag indebar krav om administrative sanktioner.

Regeringen støtter generelt kompromisforslaget. Det vil kunne øge gennemsigtigheden med transaktioner og aktiviteter både i og uden for det almindelige banksystem. Det er vigtigt, at der er en passende balance mellem kravene om rapportering og de administrative byrder for parter i sådanne transaktioner. Det vurderes at være imødekommet.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at valgfriheden mellem administrative sanktioner og strafferetlige sanktioner fastholdes.

Kreditinstitutters bidrag til afviklingsfonde

Der skal nu fastsættes regler for kreditinstitutternes bidrag til de nye afviklingsfonde. Det gælder bidragene til de nationale fonde, som følger af direktivet for alle 28 EU-lande (BRRD). Og det gælder bidragene til den fælles fond for landene i det styrkede banksamarbejde, som følger af afviklingsforordningen (SRM).

Kommissionen har siden forrige ECOFIN fremlagt de konkrete forslag. Hovedparten af bidragsreglerne er udstedt i en delegeret retsakt for alle EU28-lande. De nødvendige præciseringer for bidragene til den fælles fond følger af Kommissionens separate forslag til Rådets implementerende retsakt.

Den delegerede retsakt vedtages, med mindre Rådet (med kvalificeret flertal) eller Europa-Parlamentet (med almindeligt flertal) afviser den. Rådets implementerende retsakt skal nu forhandles mellem landene (ikke Parlamentet) før den vedtages. Der skal således ikke tages politisk stilling til sagen nu på ECOFIN.

Konstruktionen med to retsakter sikrer, at reglerne for bidrag bliver stort set de samme og understøtter lige konkurrencevilkår inden for og uden for banksamarbejdet.

Den konkrete delegerede retsakt er mere detaljeret end oprindeligt forventet pga. hensyn til lige konkurrence. Regeringen har særlig fokus på vilkårene for realkreditinstitutterne, som skal bidrage til en afviklingsfond uanset om Danmark deltager i banksamarbejdet eller ej.

Hovedmodellen er, at et institut betaler bidrag ud fra dets andel af de samlede passiver (indlån, gæld osv. fraregnet egenkapital og indskud dækket af indskydergaranti) for alle institutter, der skal bidrage. Denne base ganges med en risikjustering på mellem 0,8 og 1,5, afhængigt af, hvordan det enkelte institut rangerer på en lang række sammenvæjede risikofaktorer, som fx instituttets gearing, likviditet, kapital, andel af de samlede indlån mv. Et institut, som er mere risikabelt vil således betale et højere bidrag end et mindre risikabelt institut af samme størrelse. Bidragene vil blive genberegnet hvert år.

For små banker vil der være en simplere model med lavere, faste gebyrer. Der vil være en skala med seks trin afhængigt af bankens størrelse. Ca. 70 pct. af de danske pengeinstitutter (63 af 89) ventes at skulle bidrage efter denne model.

Dertil kommer det væsentlige for Danmark, at der tages hensyn til realkreditinstitutternes særlige forhold. Der introduceres en specifik rabat på disses bidrag på 50 pct. af det bidrag, deres balance tilsiger. Regeringen er tilfreds med den løsning.

Regeringen er derfor tilfreds med den delegerede retsakt. Der har været en meget tæt dialog mellem Kommissionen og alle landenes eksperter undervejs. Branchen er så vidt muligt blevet informeret om disse konsultationer.

Kommissionens forslag til Rådets implementerende retsakt tilføjer relativt få elementer til de fælles regler, herunder praktiske forhold om den fælles afviklingsinstans' opkrævning af bidrag osv.

Kommissionens forslag til Rådets implementerende retsakt indeholder imidlertid en overgangsordning på 8 år, svarende til perioden det tager at opbygge den fælles fond. Overgangen fra nationale afviklingsfonde til en fælles afviklingsfond for lande i banksamarbejdet indebærer nemlig, at nogle landes banker kommer til at bidrage lidt mere og andre lidt mindre til den fælles fond, end de skulle have bidraget til den nationale fond. Kommissionen foreslår at indfase denne tilpasning gradvist i overgangsperioden. Det forventes at være hoveddiskussionen i de kommende forhandlinger i Rådet om den implementerende retsakt.

Udvalget vil blive orienteret om sagen på et senere tidspunkt.

Med venlig hilsen
Morten Østergaard